

[Aksel Larsen.]

ter, indtil 2 Aar og kan fratage Forældrene Ret til at udøve Forældremyndighed over deres Børn samt fjerne Børnene fra Hjemmet og indespærre dem i Børnehjem eller Opdragelsesanstalter endda helt op til det 21de Aar. Den udøvende Magt, som er Anklageren i disse Sager, Sagvolder mod de paagældende, dømmer dem ogsaa, uden at Retten til Forsvar anerkendes. Afgørelserne kan kun appelleres til andre administrerende Instanser, andre Afdelinger af den udøvende Magt, og ikke til nogen Domstol. Hvor var Højesteretspræsidenten og alle hans nuværende Meningsfæller henne, da denne Lov, hvis uretfærdige Bestemmelser vi Kommuniste var ene om at protestere imod, blev vedtaget? De var ikke hjemme. De havde ikke Kontortid, de tav. Disse Bestemmelser i Sociallovgivningen, hvorved Administrationen har faaet tillagt direkte Domsmagt, gaar i Regelen ud over de fattige, og naar det gælder dem, taler man ikke om „Grundlovsbrud“. Men nu, da Dommerstandens Standsinteresser paastaas truet, vaagner Sagkundskaben, og Skræp trækkes af Skeden, Domstolenes paastaade Uafhængighed — hvor er den faktisk henne i Dag? For en almindelig fornuftig Betragtning er den lidt vanskelig at faa Øje paa. Jeg ved meget vel, at det ved en Dom afsagt af en dansk Domstol er fastslaaet, at Domstolene her i Landet ikke er Klassesdomstole, og at den straffes haardt, som antyder nogen fra denne Dom dissenterende Mening; men som den øvrige Embedsstand er jo ogsaa Dommerstanden ved tusind økonomiske Traade bundet til kapitalistiske Interesser og økonomisk skæbneforbundet med Overklassen.

Det er ikke bare Stats-„Ben“, mange Dommere er begavet med; blandt vore Aktieselskabsbestyrelsesmedlemmer, Bankraadsmedlemmer o. s. v. finder vi Masser af Dommere som i det hele taget Masser af Statsembedsmænd, og hvor er saa saadanne Dommere absolutte Uafhængighed og blinde Retfærdighed henne, naar Sagen, de skal paadømme, gælder Trusler mod det kapitalistiske System og Ejendomsrettens Ukrænkelighed eller Retten til Udbytning af Mennesker? Hvordan forholder det sig med Uafhængigheden og den blinde Retfærdighed, naar det store Flertal af Dommerne socialt stammer fra og tilhører Overklassen? Jeg jugerer ikke forkert, naar jeg siger, at Flertallet af danske Dommere af politisk Opfattelse er konservative, en Del af dem endda Nazister. Da man, som sagt, baade praktisk og principielt maa bestride

Dommerens Overmenneskelighed eller Evner til Personlighedsspaltning, turde det være klart, at deres politiske Overbevisning kan komme til og kommer til, bevidst eller ubevidst, at præge deres Domme. Ogsaa herom vil jeg gerne anføre en Udtalelse af Hørup, fremsat den 10. November 1891 i Folketinget. Hørup siger:

„Nu hjælper det kun lidt, at man siger: lad Folket dømme, og lad Dommerne være uafhængige af Regeringen. Det er slet ikke det, det kommer an paa“.

Han siger videre:

„Se paa Overretterne og Højesteret! Tror De, at disse Dommere dømme i den Retning, de gør, fordi de er afhængige af Regeringen? Aldeles ikke! Dersom vi havde Venstremænd i Overretterne og Højesteret,“

— ja, jeg maa vel afbryde og tilføje, at Dattidens Venstremænd var af en noget anden Støbning end Nutidens —

„ville de kunne dømme efter denne deres Overbevisning, uden at Regeringen kunde krumme et Haar paa deres Hoved. Nej, Grunden er den, at vore Dommere er af Partianskuelse Højremænd, og de dømmer af deres Overbevisning, som er en Højreoverbevisning. Den Sætning kan ikke siges højt nok eller tidt nok, at de Ulykker, der er gjorte her i Verden af Ondskab, har kun lidt at betyde i Sammenligning med de Ulykker, der er gjorte af redelig Overbevisning om at tjene det bedste“.

Jeg vil i Tilslutning hertil sige, at jeg er af den Opfattelse, at Dommeren, der ledede den skandaløse Retshandling for nylig i Terndrup — og naar jeg siger „skandaløse“ Retshandling, tænker jeg ikke paa, hvad han tillod Statsadvokaten, men hvad Hofjægermester Sehested kunde tillade sig i en dansk Retssal; det skulde bare have været en fattig Per Eriksen, der havde tilladt sig blot Halvdelen af de Grovheder, Hofjægermester Sehested tillod sig — altsaa, at Dommeren, der ledede den skandaløse Retshandling for nylig i Terndrup og afsagde den mere end milde og overbærende Dom, har handlet fuldkommen i Henhold til sin Overbevisning angaaende den Maade, hvorpaa Retsplejen bør foregaa og Straffeloven fortolkes, men jeg er ganske vist ogsaa af den lige saa ubetingede Opfattelse, at denne Retshandling og denne Dom egentlig er et ganske godt Argument for Nødvendigheden af en Disciplinærret i det hele taget.

Vort Parti tilslutter sig altsaa fuldt ud Tanken om en særlig Appelret med de fore-